

เรื่องเล่า จินตนาการสุขภาพใหม่

มนัส ณรงค์ชัย

บุญไม่ประกอบ

“รอแป๊บเดียวนะคะ หมอกำลังตรวจคนไข้อยู่ข้างในค่ะ”

เสียงหัวตามลักษณะรูปร่างธิดาข้างของบรรจง พนักงาน
ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่สาธารณสุข (พลสอ.) บอกกับคนไข้ หน้าห้องตรวจ

“ถ้ามันเข้าไปรอในห้องนั้นเลยนะค่ะ” เสียงของบรรจงดังขึ้นอีก
หลังจากหยุดพักไปครู่หนึ่ง

ผมลุกขึ้นจากโต๊ะตรวจคนไข้ หลังจากจัดยาให้คนไข้เสร็จ เดิน
อ้อมมาด้านหลังห้องพักคนไข้ซึ่งอยู่ติดกับห้องตรวจ ยกมือรับไหว้คนไข้
ยิ้มทักทาย ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ เปิดดูแฟ้มประวัติผู้ป่วยและแฟ้ม
ผู้ป่วยวัณโรคบนโต๊ะที่คั่นกลางระหว่างผมกับเธอ

“ทางโรงพยาบาลให้ฉันนำยาและสมุดเล่มนี้มาที่สถานีนานามัยจ้ะ”

เสียงสั้นเครือบางเบา อ่อนล้า เหมือนคนเดินขึ้นลงภูเขา
มาแล้วหลายลูก หลบตาก้มต่ำเหมือนมีอะไรซ่อนเร้นในใจ ข้างนอกลม
กำลังพัดแรง ฝุ่นสีแดงลอยคลุ้งตลบอบอวล พัดใบไม้ เศษหญ้า กระแทบ
หน้าต่างสถานีนานามัย พายุฤดูแล้งเริ่มแสดงอาการบ้าคลั่งของมันอีก

แล้ว หลังจากเมื่อคืนพัดหลังคาบ้านของ
ชาวบ้านพังไปหลายหลัง บรรจงและหนูกัน
คนงานสถานีนานามัยช่วยกันปิดประตู
หน้าต่างกันจ้าละหวั่น

ผู้หญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้า ใบหน้าบวมฉุ
ผิวคล้ำ รูปร่างเล็ก ผอมบาง ผมยาวยุ่งเหยิง
สูงประมาณ 150 เซนติเมตร มีตุ่มเล็ก ๆ
ขึ้นตามใบหน้าและตามมือที่พ้นออกนอก
ชายเสื้อ ผมรู้จักเธอดี เธอมาฉีดยาบำรุง
และรับยาจากอาการเหนื่อยอ่อนเพลียเป็น
ประจำ บางทีก็มาด้วยอาการวิงเวียนเป็น-
ลมหน้ามืด บ้านแม่ของเธออยู่ติดด้านหลัง
สถานีนานามัย ส่วนบ้านหลังใหญ่ราคา 1 ล้าน
กว่าบาทที่เธออาศัยอยู่กับสามีชาวต่าง-

ประเทศอยู่นอกหมู่บ้านติดกับทุ่งนา

“ประครองเหนียวและไอบามากครับ” ผมถามผู้หญิงที่พยายามหลบตาผม
“หนูกินข้าวไม่ค่อยได้เลยคะ...เหนียว” เสียงเอื่อย ๆ สบตาแล้วก้มต่ำ

“2 เดือนแรก คุณจะได้ทานยาอย่างน้อยนะครับ วันละ 1 ของ” ผมชูซองยาให้เธอดู

“ก็ประมาณ 12 เม็ด ส่วนเดือนที่ 3 ถึงเดือนที่ 6 ปริมาณยาจะลดลง ประครองต้องพยายามทานยาอย่างน้อยนะครับ เพื่อประครองจะได้หาย ถ้ามีอาการข้างเคียงยังไง มาปรึกษาผมได้ตลอดเวลาครับ”

เธอพยักหน้ารับปาก หลังจากนั้นผมกับเธอนั่งคุยกันอีกพักใหญ่ รอให้พายุฝนข้างนอกหยุดตก เธอจึงลากลับบ้าน

ชีวิตของประครองไม่ได้โรยโรยด้วยกลีบกุหลาบ หรือสวยงามเป็นระเบียบราวผ้าไหมที่บรรจงถักทอ เธอเกิดมาในสภาพครอบครัวที่ยากจน ต้องดิ้นรนทำมาหากิน บนพื้นแผ่นดินที่แห้งแล้งทุรกันดาร จะว่าไปก็เหมือนนิยายน้ำเน่าทางจอโทรทัศน์ที่เราดูเป็นประจำ แตกต่างกันไปตรงตอนจบของเรื่องที่ไม่ได้สวยงามเหมือนชีวิตนางเอกละคร

เมื่อประครองอายุได้ 16 ปี พ่อแม่ก็หาสามีให้ เป็นผู้ชายจากหมู่บ้านใกล้เคียง เธอไม่เคยเจอ ไม่เคยรู้จักมาก่อน เพียงเพราะมีญาติสนิทบอก ว่าคนนี้เป็นคนดี ขยันขันแข็ง เอาการเอางาน ประครองไม่ว่าอะไร ไม่ได้คิดอะไรมาก สมัยนั้นผู้หญิงกับผู้ชายตามบ้านนอกไม่ค่อยมีโอกาสดูเจอ กันมากนัก เธอจึงตอบตกลงตามข้อเสนอของพ่อแม่

พิธีแต่งงานถูกจัดขึ้นอย่างเรียบง่ายตามประเพณีอีสาน เสียงเพลงทั้งเก่าและใหม่ประสมเสียงฉาบเสียงกลอง สลับเสียงโห่ร้องเป็นระยะดังกึกก้องอยู่รอบบริเวณบ้าน

“โฮ ฮิว โฮ ฮิวๆๆ โฮ...เฮ้ว”

เสียงเอี๊ยวร้องรับที่พร้อมเพรียงกันของคนที่มาร่วมงาน ทำให้เธอตื่นเต้นอะไรสักปานนี้ เธออดไม่ได้ที่จะแอบมองออกไปดูทางหน้าต่าง เห็นเจ้าบ่าวใส่ชุดไหมสีเหลืองอ่อนยืนอยู่หน้าชบวนแห่หน้าบ้าน ญาติฝ่ายชายทั้งชายและหญิงกำลังร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนานครื้นเครง ลึก-ครึกก็มีญาติฝ่ายเธอออกไปรับ วันนี้ประครองใส่ชุดไหมผ้า-ชิ้นมัดหมี่ที่แม่ทอเองกับมือ ชุดที่สวมใส่ช่างสมส่วนเหมาะ กับรูปร่างอันบอบบางของสาววัยรุ่นอย่างเธอ

ในพิธีบายศรีสู่ขวัญ เจ้าบ่าวนั่งอยู่ข้างเธอ สีผิวของเขาดำคล้ำใบหน้าที่เหลี่ยม ผมหยักศก ส่งสายตาวานฉ่ำให้เธอบ่อยครั้ง มันยิ่งเร้าหัวใจของเธอลั่นระรัวมากขึ้น แข่งกับเสียงฉาบเสียงกลองที่ดังอึกทึกกึกก้อง จากฤทธิ์สาโทและเหล้าต้มที่พ่อเตรียมไว้ต้อนรับใต้ถุนบ้าน

หลังพิธีบายศรีสู่ขวัญเสร็จ พ่อพรหมณ์นำไขไก่ต้มที่อยู่ในพานขวัญ กะเทาะเปลือกออก ใช้ด้ายผูกแขนเส้นเล็ก ๆ ตัดกึ่งกลาง แบ่งไขออกเป็นสองส่วน

“ไขนี้เนื้อดีแท้ ไม่มีส่วนเสียเลย พ่อหนุ่มแม่หนุ่มจะได้ครองคู่กันตลอดไป” แกพูดพร้อมชูไขทั้งสองส่วนให้คนที่มาร่วมงานดู เสียงปรบมือ เสียงโห่ร้อง แสดงความปลื้ม-ปีติยินดีกับคนทั้งสองดังเกรียวกราว ลึกพัก พรหมณ์ก็ยื่นไขไก่ให้เธอและเขากิน ประครองเหมือนถูกมนต์ขลังแห่งพิธีกรรมสะกดไปโดยปริยาย

.....

ประครองและพรหมมา แฟนของเธอ อาศัยอยู่บ้านพ่อแม่และแม่กับน้องสาวอีก 1 คน อยู่ราว 1 ปี จึงแยกเรือนออกมาปลูกบ้านหลังเล็กอยู่กันอีกคุ่มหนึ่ง

ประครองอยู่กับพรหมมาสามมาได้ 4 ปี แต่ก็ยังไม่มีความสุขใจ เสร็จจากทำนาพรหมมาจะไปรับจ้างทำงานก่อสร้างในเมือง นั่งรถโดยสารเข้าไปเย็นกลับ พักหลังพรหมมาเริ่มดื่มเหล้า ดิดเพื่อน วันที่รับเงินบางวันก็ไม่กลับบ้าน เขาดื่มเหล้าหนักขึ้นเรื่อย ๆ เงินที่เคยให้ประครองเป็นคนเก็บไว้ใช้จ่าย ตอนนี้แทบจะไม่ได้รับเลย ความสัมพันธ์ยิ่งแตกร้าวยิ่งขึ้น เสียงคำทอทะเลาะเบาะแว้งจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน เกิดขึ้นเป็นประจำ

“อ้ายทิดเพิ่นเปลี่ยนไปมากเลยแม่ ตั้งแต่เข้าไป

ทำงานก่อสร้างในเมือง” ประครองปรึกษาแม่
“มันเป็นคนบ้าเปล่าแล้ว” แม่พูด ก่อนถมน้ำ-
หมากลงในกระป๋อง

“ทะเลาะกันเกือบทุกวันเลยแม่ บางครั้งมัน
ก็ทำร้ายทุบตีหนู” เธอระบายความอัดอั้นในใจให้แม่
ฟัง

ไม่นานประครองกับแม่ก็สืบจนรู้ว่าพรมมา
แอบไปชอบพอกับแม่ค้าร้านขายลาบข้างที่ก่อสร้าง
ประครองเสียใจมาก แม่ของเธอยิ่งเดือดเป็นพิษ-
เป็นไฟ

“มึงจะไปไหนก็ไปอย่ามาให้กูเห็นหน้าอีก” แม่
ตวาดร้องลั่นบ้าน เมื่อเห็นหน้าลูกเขยโซเซกลับมา
จากทำงาน

“ไอ้คนไม่รักดี มีกูคนเดียวมึงยังไม่พอ ยังมี
เล็กมีน้อยอีก” ประครองด่าเสริมท้ายไปติด ๆ เธอ
ร้องด่าทั้งน้ำตา พรมมานิ่งเฉยไม่พูดจาอะไร เขา
หายไประหว่างนั้น

ประครองกลับมาอยู่บ้านพ่อและแม่ ใช้เวลา
ทำใจกับการเป็นแม่หม้าย และทนฟังเสียงชาว-
บ้านซุบซิบนินทา เธอเก็บตัวเงียบตามลำพังไม่กล้า
ออกจากบ้านพบเจอหน้าผู้คน

“มึงจะถือสาอะไรกับคำพูดของคนวะ อีประ-
ครอง อยู่เฉย ๆ งอมืองอเท้า มันจะมีอะไรดีขึ้นมา
มีแต่จะพาลให้มึงอดตายนั่นแหละ ไอ้ตัวเฮงชวย
อย่างนี้มึงจะมาอนซอน ไปคิดฮอดมันทำไม โน่น
อียา ลูกสาวยายหวงคุ่มตะวันตก มันไปทำงาน
พ่ทยาแบบเดียวได้ตัวฝรั่ง มันสร้างบ้าน ซื้อมอเตอร์ไซด์

ทองเส้นเท่าแขนกันทั้งบ้าน อีเขียว ลูกสาวยายหุ่นคุ่ม
ทิศตะวันออกเหมือนกัน พอได้ฝรั่งเป็นพ่อเปลี่ยนจาก
หน้ามือเป็นหลังมือเลย เห็นมัย” เสียงประชดประชัน
ของแม่ จากคำนิยมใหม่ของสังคมบ้านนอก คำนิยมที่
นับถือบูชาเทวดาคงดีเดียว คือเงิน ที่เชื่อว่าบันดาลและ
เนรมิตทุกอย่างได้ เนรมิตให้คนเคารพนับหน้าถือตา มี
คนด้อมโฮมกันทั้งหมู่บ้าน คำนิยมใหม่ที่เห็นฝรั่งเป็นดัง
คลังสมบัติที่จะบันดาลทุกอย่างให้

.....

ประครองตัดสินใจเดินทางสู่ถนนชีวิตสายใหม่ มุ่ง
สู่เมืองที่ไม่เคยหลับใหล ไม่มีกลางวัน ไม่มีกลางคืน อาศัย
อยู่ห้องเช่าหลังเล็กในป่าคอนกรีตกลางเมือง หนีเสียจาก
กลางป่าสลัดคราบปรับแต่งสีสันให้กลมกลืนกับสภาพ
ชีวิตที่เปลี่ยนแปลง ใช้ชีวิตสลับจากกลางวันเป็นกลางคืน
กลางคืนเป็นกลางวัน อยู่กับแสง สี เสียง ไฟสลัววับแวม
คำที่แม่เคยด่าว่า “อีกระเดาะ” ตอนนี้เธอได้ใช้มันอย่าง
เต็มที่ แต่มันไม่ได้เกิดมาจากสันดานพื้นฐานของสาว
บ้านนอกอย่างเธอเลย แต่ละคืนเธอต้องใช้น้ำมาล้าง
ละลายจิตใจด้านดีให้จางหายไป คงเหลือไว้แต่ความ
เมาเมวของกิเลสตัณหา

คืนแล้วคืนเล่าของวงเวียนชีวิตอันจำเจ การ

สัมผัสกับผู้ขายมากมายหลายรูปแบบ หลายบุคลิกภาพ ทั้งไทยและต่างประเทศ คนแล้วคนเล่าบนเตียงในห้องเล็ก ๆ ที่ฟุ้งกระจายด้วยกลิ่นเหม็นของเหล้า บุหรี่ และกลิ่นคาวของความใคร่ บางคนซ้ำของลิสลาทำทาง บ่งบอกถึงความชัดเจนเรื่องผู้หญิง บางคนไร้เดียงสาอ่อนวัยเป็นมือใหม่หัดขับเพียงแค่อยากลอง

การใช้ชีวิตต่อสู้อย่างโดดเดี่ยว ตัวคนเดียว ทำให้เกิดความเหงา ว้าเหว่ จนประครองได้พบกับ**ทองสา** ลูกจ้างร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ในซอยที่เธอพักอยู่ เธอเป็นคนจังหวัดสุรินทร์ เป็นคนแรกที่เขาสนทนากับแล้วรู้สึกสบายใจ คนแรกที่เขามาใช้บริการกับเธอ เขาได้เล่าถึงชีวิตของตัวเอง พูดถึงชีวิตของบ้านนอกที่จากมานาน พูดถึงครอบครัวที่ต้องรับการดูแล มันไม่แตกต่างจากเธอเลย ต่างคนต่างได้แลกเปลี่ยนระบายความรู้สึกต่อกัน เป็นความรู้สึกที่เข้าใจกันได้ง่ายระหว่างเธอและเขา ความเหงาที่มีในแต่ละคนจึงผ่อนคลายลงบ้าง เขาแวะเวียนมาใช้บริการกับเธอเป็นประจำ พักหลังทองสาจะแวะมารับหลังเลิกงานทุกคืน จากนั้นจึงย้ายเข้ามาพักอยู่ห้องเช่าของประครองด้วยกัน

หากมีใครบอกว่าทองสาเป็นแมงดาเกาะผู้หญิงกิน ประครองจะไม่พอใจทันที เธอกับทองสาอยู่ด้วยกันด้วยความเข้าใจกัน เขาไม่เคยรังเกียจงานที่เธอทำใช้-จ่ายเงินคนละครึ่งเป่า มีบางครั้งที่ทองสาดิตขี้เรื่องส่งเงินกลับบ้าน เธอก็จะให้ยืมเงินและไม่เคยคิดที่จะทวงถามคืน

เสียงเอ็ดอึงวี๊ดวี๊ดของเพื่อน เมื่อเห็นกลุ่มฝรั่ง 4 - 5 คน เดินเข้ามาในร้านท่ามกลางไฟสลัวพอมองเห็น การสื้อ

ภาษาที่ไม่เป็นท่าของกลุ่มคนทั้งสอง ต้องใช้มือไม้โบกสะพัดกัน วุ่นวาย ประครองรู้จักฝรั่งกลุ่มนี้เพราะเคยเข้ามาใช้บริการ จะมีก็แต่คนที่เดินกะเผลก ๆ เข้ามาหลังเพื่อนเท่านั้นที่เธอไม่เคยรู้จัก วันนี้เขาเลือกใช้บริการกับเธอ

ปีเตอร์ อายุประมาณ 45 ปี รูปร่างสูงโปร่ง ผมสีทอง ขาของเขาที่เดินกะเผลกเพราะพิการมาแต่กำเนิด เขาชอบพอและไปมาหาสู่เธอเป็นประจำ คืนหนึ่งเขาบอกให้ประครองเลิกอาชีพนี้และชวนไปอยู่ด้วยกันที่ทาวน์เฮาส์ เขาจะรับผิดชอบเอง เธอจึงลาออกจากการงานและย้ายไปอยู่กับเขา

ความเป็นแม่บ้านแม่ศรีเรือน ความเอาใจใส่ดูแลผู้เป็นสามี เป็นมรดกชิ้นเอกที่แม่มอบให้ประครอง ทำให้ปีเตอร์หลงใหลในความเป็นผู้หญิงไทย ทั้งคู่ตกลงแต่งงานกัน โดยจัดงานปาร์ตี้เล็ก ๆ มีเพื่อนเขาและเพื่อนของเธอมาร่วมงานเท่านั้น

.....

สายหมอกจาง ๆ แสงแดดอุ่นยามเช้า กลิ่นไอฟางกับสายลมหนาวโชยมาเป็นระยะ ประครองลงจากรถเหมา คนขับ-รถกำลังชนล้มภาระและของฝากที่ประครองเตรียมไว้มากมายลงจากรถ ปีเตอร์ลงมายืนอยู่ข้าง ๆ เธอ มองเข้าไปในบ้าน แม่กำลังเปิดประตูออกมาต้อนรับด้วยความดีใจ

วันนี้ญาติและเพื่อนบ้านดูตื่นเต้นเป็นพิเศษ ได้ถามสารทุกข์สุกดิบประครองไม่ขาดปาก

“แม่ หนูมีของมาฝากแม่ด้วย” ประครองเปิดตลับทองที่เตรียมมา จับสร้อยคอทองคำขุ่นขึ้นมาให้แม่ดู แล้วยื่นให้แม่ ญาติและเพื่อนบ้านชะเง้อคอมองตาม แม่ยื่นมือออกมารับ หัวเราะดีใจจนเห็นฟันที่ดำเกรอะน้ำหมาก

“แม่ หนูกับปีเตอร์ว่าจะสร้างบ้านหลังใหม่ให้แม่ด้วยละ” ประครองพูดพร้อมขยับตัวเข้าชิดสบตางอนง้อกับปีเตอร์แม่ยิ้มดีใจยกไหล่ชนิด ๆ มองรอบ ๆ ดูเพื่อนบ้านอย่างสง่าผ่าเผย วันนั้นแม่ดีใจและภาคภูมิใจในตัวประครองเป็นพิเศษ ยิ่งเมื่อตอนประครองบอกว่าจะสร้างบ้านหลังใหม่ให้ เธอยิ่งแสดงท่าทางดีใจออกนอกหน้า

ประครองกับปีเตอร์อาศัยอยู่ทาวน์เฮาส์ที่พญา ปีเตอร์จะเดินทางกลับไปทำงานที่สวีเดน เทียวกลับไปกลับมา บางครั้ง 3 เดือน บางครั้งก็ 6 เดือน ประครองและทองสายังมีการติดต่อกันอย่างลับ ๆ เมื่อปีเตอร์กลับสวีเดน ทองสาก็จะย้ายเข้ามาพัก

อยู่กับประครองที่ทาวน์เฮาส์ใช้ชีวิตวนเวียนอยู่อย่างนี้ประมาณ 2 ปี จนประครองตั้งท้องขึ้นมา แต่โชคก็ไม่ได้เข้าข้างเธอเสมอไป เมื่อปีเตอร์จับได้ เขาเลิกติดต่อกับเธอตั้งแต่นั้น ทองสาจึงย้ายเข้ามาอยู่ดูแลประครองและลูกที่อยู่ในท้องอย่างเต็มตัว

.....

“คุณหมอ คุณหมอ แฟนผมคลอดหรือยังครับ” ทองสาถามพยาบาลหน้าห้องคลอดด้วยความห่วงใยและตื่นเต็นกับการจะได้เป็นพ่อคน

“รออีกหน่อยนะคะ หมอกำลังทำคลอดอยู่ค่ะ รอหน้าห้องนี้ละ คลอดเสร็จเดี๋ยวก็ออกมา” พยาบาลบอกกับทองสา

ระยะเวลาครึ่งชั่วโมง แต่ทองสารู้สึกว่าเป็นการรอคอยที่ยาวนานที่สุดในชีวิต เขากระวนกระวายใจในหลายเรื่อง จนกระทั่งเจ้าหน้าที่เข็นรถคนไข้ออกมา ทองสาเห็นประครองนอนอยู่บนรถ ลูกนอนแนบลำตัวหนุนแขนข้างขวาของเธอ มีพยาบาลเดินตามมาด้านข้าง ทองสารีบเดินเข้าไปหาทันที

“ได้ลูกสาวนะคะ คุณหมอให้ไปนอนพักอยู่ห้องคนไข้ก่อนค่ะ” พยาบาลที่เดินตามมาบอกทองสา

ด้วยความตื่นเต็นและดีใจ ทองสารีบสาวเท้าเข้าไปหาประครอง “เป็นไง ประครอง” เขาถามด้วยความห่วงใย ด้วยความอยากเห็นหน้าลูก เขารีบเอามือคลี่ผ้าที่ห่อเด็กออก ทองสาตะลึงงันกับภาพที่เห็น แขนขาของเขาอ่อนแรงแทบนั่งกองลงกับพื้น เมื่อเห็นผมสีทอง ดวงตาสีฟ้า ผิวสีขาวแดงของเจ้าตัวน้อย เขายืนนิ่งงันอยู่นาน จนเจ้าหน้าที่เข็นรถจากไป

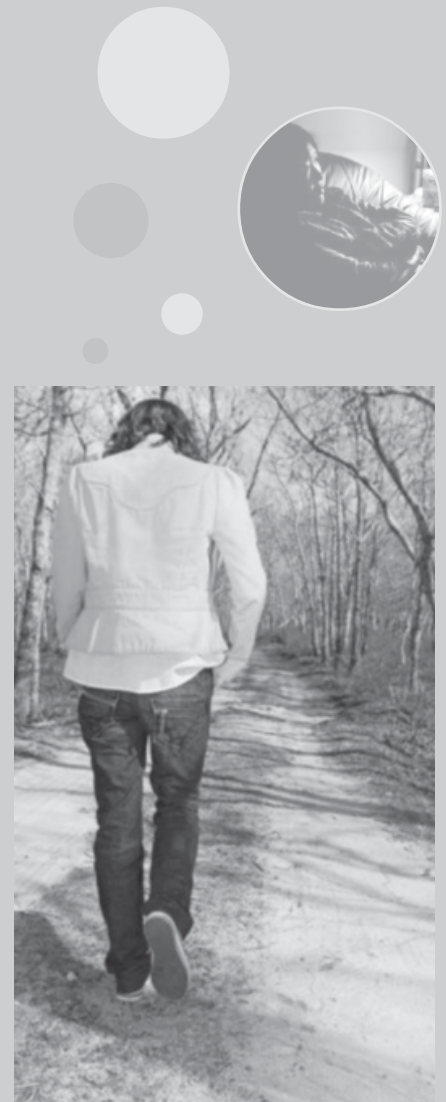
ประครองและทองสานำลูกมาให้แม่ของประครองเลี้ยง เธอหวนคินสู่ถนนชีวิตสายเก่า กับภาระที่เธอต้องแบกเพิ่มอีกหนึ่งชีวิต ชาวเรื่องลูกของประครองกับปีเตอร์เป็นที่รับรู้ของเพื่อนในวงการของเธอ ประครองใช้ชีวิตวนเวียนซ้ำซากอยู่ราวสามปี จนเพื่อนของปีเตอร์แวะเวียนมาเที่ยวจี้จู้เรื่องราวติดต่อไปหาปีเตอร์ ปีเตอร์บินกลับมาเมืองไทยอีกครั้ง พร้อมยื่นข้อเสนอให้ประครองเลิกติดต่อกับทองสาเด็ดขาด แล้วตัดสินใจขายทรัพย์สินจากสวีเดน ซื้อที่ดิน สร้างบ้านหลังใหญ่อยู่กันพร้อมหน้า พ่อ แม่ ลูก ที่บ้านเกิดของประครอง

.....

5 ปีต่อมา ทองสามีอาการป่วยกระเสาะกระแสะเหนื่อย

ง่าย เขาลาออกจากการกลับมาอยู่บ้านเกิดที่จังหวัดสุรินทร์ ติดต่อกับโทรศัพท์กับประครอง ขอเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายและรักษาตัวเองเป็นระยะ ทองสาตัดสินใจบอกประครองเกี่ยวกับโรคที่เขาเป็น ประครองได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินกับทองสาอย่างเต็มที่ จนทองสาเสียชีวิตลง

ตั้งแต่วันที่ทองสาบอกว่าเขาเป็นเอดส์ ประครองแทบกินไม่ได้นอนไม่หลับ ความวิตกกังวล ความกลัวก็เข้ามารุมเร้าเธอทันที เธอพอมลงจนปีเตอร์หัก สภาพร่างกายที่

เปลี่ยนแปลงของเธอบวกกับความระแวงในตัวเอง เธอจึงตัดสินใจไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาล

ขณะนั่งรอผลเลือด ประครองรู้สึกกังวลใจขึ้นมาอีกที เมื่อนึกถึงคำพูดของพยาบาลในห้องให้คำปรึกษา ก่อนที่จะเจาะเลือดส่งตรวจ “คุณพร้อมหรือยังคะ ถ้าผลเลือดของคุณเป็นบวก คุณจะยอมรับกับมันได้มั้ย มันเป็นโรคที่สังคมยังไม่ยอมรับเท่าไรนะ” เธอรู้สึกกลัวขึ้นมาทันที แต่วันนี้เธอได้ตัดสินใจมาแล้ว เธอจะต้องรู้ให้ได้

เมื่อได้ผลเลือด ประครองเดินกลับมายังห้องให้คำปรึกษา นั่งลงและยื่นผลเลือดให้กับพยาบาลคนเดิม

“คุณประครอง ผลเลือดของคุณผิดปกตินะ” ประครองยังนั่งนิ่งรอฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“หรือพูดง่าย ๆ ตามบ้านเรา ก็คือตอนนี้คุณมีเชื้อเอดส์นะคะ” ประครองแทบไม่อยากเชื่อกับหูตัวเอง น้ำตาของเธอไหลปราก นั่งนิ่งอึ้ง งงอยู่นาน ก่อนที่จะร้องไห้โฮออกมา

“โรคนี้จะแสดงอาการเมื่อภูมิคุ้มกัน-ทานเราต่ำลงเท่านั้น เรามียาช่วยคุณอยู่นะ ถึงแม้มันจะรักษาไม่หาย แต่ก็ช่วยให้คุณมีชีวิตปกติเหมือนคนอื่นได้” พยาบาลพูดปลอบใจหลังจากนั่งเงียบ ปลอຍให้ประครองร้องไห้คนเดียวอยู่นาน

กลับจากโรงพยาบาล ประครองพยายามทำตัวให้เป็นปกติ บนเส้นทางชีวิต แม้เธอจะผ่านร้อนผ่านหนาวมามาก แต่วันนี้เป็นอีกวันหนึ่งที่เธอรู้สึกกลัวมาก กลัวเหมือนวันแรกที่เธอออกรับแขก วันแรกที่ต้องทำใจปรับตัวให้ยอมรับสภาพกับแขกที่มีบุคลิกต่าง ๆ นานา จนเธอชินชา

ยอมรับสภาพกับมันได้ แต่วันนี้และวันข้างหน้า ถ้าสามีและลูกเธอรู้ ถ้าพ่อแม่ญาติพี่น้องเธอรู้ ถ้าชาวบ้านทั้งหมู่บ้านรู้ เขาจะยอมรับสภาพที่เธอเป็นได้มั้ย ปีเตอร์นำเชื้อมาติดเธอหรือเปล่า หรือทองสาหรือว่าเพราะตัวเธอเอง มันช่างสับสนวุ่นวายเหลือเกิน

“วันนี้เหมือนว่ายังไง ประครอง” เธอสะดุ้งกับคำถามของปีเตอร์ ขณะเจียวไซให้ลูกสาว

“หมอให้ยามาทาน เดี่ยวก็หาย” เธอตอบโดยไม่ได้หันไปดูเขา ตั้งหน้าตั้งตาเจียวไซต่อ

หลังจากทานข้าวเย็นเสร็จ ประครองทำกิจวัตรตามหน้าที่แม่บ้านของเธอต่อจนถึงเวลา 3 ทุ่มครึ่ง ปีเตอร์และลูกสาวเข้าห้องนอนไปพักผ่อนใหญ่ เธอจึงอาบน้ำชำระร่างกาย เปลี่ยนเสื้อผ้าตามเข้าไป ปีเตอร์และลูกของเธอหลับแล้ว เธอปิดไฟ แล้วค่อย ๆ ขึ้นไปนอนเตียงอย่างเงียบ ๆ ก้มลงบรรจุหมอนแถมลูกสาวยาวนานที่สุดเท่าที่เธอเคยทำ ลูกสาวเอามือปิด ขยี้ที่แก้มแล้วนอนตะแคงเปลี่ยนท่าใหม่ เธอพยายามเก็บเสียงสะอื้นให้ เอนกายลงนอน ราตรีของคำคืนนี้มันช่างเงียบเหงา เปล่าเปลี่ยว อ้างว้างว่าเหวเสียเหลือเกิน ดวงดาวประจำตัวลูกสาวที่เธอชี้ให้ดูเป็นประจำที่เคยทอแสงระยิบระยับสว่างจ้าสดใส วันนี้ดูริบหรี่ เลือนราง

มันเป็นบาปเป็นกรรมอันใดหนอ ทำไมโชคชะตาช่างใจร้ายเหลือเกิน ขนาดจะพรากเอาชีวิตไปเชียวหรือ การต่อสู้ดิ้นรน นำพาครอบครัวหลุดออกมาจากวงจรชีวิตอันแร้นแค้น มีบ้าน มีรถ ดูแลพ่อแม่ ญาติ พี่น้อง จนสามารถลืมตาอ้าปากขึ้นมาได้ระดับหนึ่ง มันไม่เรียกว่าบุญหรือ บุญไม่เคยประคองเธอเหมือนชื่อเธอหรืออย่างไร

.....

ประครองกลับมาสถานีนอนามัยหลังจากกินยาได้สองสัปดาห์ เธอมีอาการเหนื่อย อ่อนเพลียมากขึ้น ผมให้กำลังใจและจัดแบ่งยาให้เธอกินใหม่เป็นวันละสองเวลา และขอให้หมอมั่นใจว่าเธอและชาวบ้านมักเรียกว่ายาบำรุงเลือดให้

เมื่อครบกำหนดสองเดือน ผมเก็บเสมหะไปตรวจที่โรงพยาบาล ผลเสมหะเป็นลบ เธอและผมต่างดีใจเป็นอย่างมาก แสดงให้เห็นความสำเร็จในการกินยา ประครองยิ่งดีใจ มันเหมือนเป็นการเติมความหวังใหม่ให้กับเธอ

อาการของประครองทรุดลงเรื่อย ๆ แต่เธอยังพยายามอดทนอย่างมากกับการกินยา จนผลการตรวจเสมหะเดือนที่ห้าและเดือนที่หกได้ผลเป็นลบ

หลังจากกินยาครบกำหนด ผมก็ไม่ได้ติดต่อกับประ-
ครองอีก จนวันหนึ่ง แม่ประครองมาตามผมที่บ้านพักสถานี-
อนามัยให้ไปดูประครองที่บ้าน เสียงหมาฟรังตัวใหญ่ในบ้าน
เห่าเสียงดังแข่งกับเสียงเรียกคนในบ้านของแม่ประครอง ผม
และแกยืนอยู่นอกรั้ว ปีเตอร์เดินกะเผลก ๆ มาเปิดประตู
และพาไปยังห้องรับแขก สิ่งของภายในบ้านดูกระจัดกระจาย
ไม่เป็นระเบียบ เหมือนขาดการดูแลมานาน ประครองนอน
อยู่บนโซฟา ลูกสาวกำลังนั่งเล่นเกมหน้าจอคอมพิวเตอร์
ปีเตอร์เดินไปนั่งข้างลูกสาว ประครองพยายามพยุงกายลุก-
ขึ้นนั่ง แม่เธอรีบเข้าไปช่วยประครอง เธอค่อย ๆ ยื่นมือไป
หยิบถุงยาบนโต๊ะข้างโซฟาให้แม่เอามาให้ผม

“เป็นยังไง ประครอง” ผมถามเธอทั้งที่รู้ว่าสภาพตอน
นี้เธอเป็นอย่างไร เปิดถุงยาดูข้างใน มียาฉีดบำรุงและแคล-
เซียมที่แม่เธอซื้อจากร้านขายยา แม่บอกว่าหมอใน
หมู่บ้านให้ใช้ยาสองตัวนี้ผสมกันแล้วฉีดให้ประครอง ผมจับ
ขวดยาขึ้นมาดูกลับไปกลับมา จึงแนะนำให้เธอไปโรงพยาบาล

ประครองเดินทางระหว่างบ้านและโรงพยาบาลได้
ระยะหนึ่ง เธออาการทรุดหนักและพอมลงเรื่อย ๆ สถาน-
พยาบาลแห่งไหนที่ว่าดีเธอไปใช้บริการมาหมด ช่วงหลังไป
แห่งไหน เธอและแม็กได้ยารักษาเฉพาะตัวเท่านั้นคือ
ยาทำใจ

.....

ปีเตอร์เองเริ่มมีอาการป่วยจนต้องเดินทางไปเปลี่ยน-
ถ่ายเลือดที่กรุงเทพฯ หรือพัทยาเป็นประจำ ช่วงประครอง
อาการทรุดหนัก ลูกไปไหนไม่ได้ เขาลงไปกรุงเทพฯ เพื่อ
เปลี่ยนถ่ายเลือดอีก คราวนี้เขาหายไปนาน จนแม่พาประ-
ครองและหลานสาวย้ายมาดูแลอยู่บ้านด้านหลังสถานี-
อนามัย ผมจึงมีโอกาสดำเนินเยี่ยมเธอมากขึ้น

เมื่อวาระสุดท้ายของชีวิตเดินทางมาถึง แม่ของประ-

ครองให้คนมาตามผมที่สถานีอนามัย วันนี้
มีญาติพี่น้อง คนแก่คนเฒ่า มารวมกันอยู่
ในบ้านอย่างหนาตา ผมเดินเข้าไปในบ้าน
ประครองนอนอยู่ในมุ้งเล็ก ๆ มีญาติและ
เพื่อนบ้านนั่งรายรอบอยู่บนมุ้ง ผมเข้าไป
นั่งใกล้ ๆ มองดูประครองที่ตอนนี้เหลือแต่
หนังหุ้มกระดูก ตาของเธอเหลือกถลน มือ
เกร็งตึงคอก พยายามยกหัวขึ้น เหมือนกับ
ว่าเธอกำลังจะต่อสู้กับอะไรบางอย่าง

“มัจจุราชกำลังจะมาจับเธอไปแล้ว
จริงหรือ ทั้งที่เธอไม่อยากจะไป” ผมนั่งคิด
ในใจ

ผมเดินออกจากบ้านด้วยความหดหู่
ไม่สนใจเสียงทักทายของชาวบ้านที่มารอ
ช่วยงานศพ เดินเหม่อลอยกลับมาสถานี-
อนามัยพร้อมคำถามที่ผุดขึ้นมาในใจ

“ทำไมผมต้องพยายามให้เธอกินยา
ผมมีประสบการณ์มาแล้วสองคนว่า ผู้ป่วย
เอดส์ที่กินยารักษาวัณโรคครบกำหนด แม้
ผลตรวจเสมหะเป็นลบ แต่พวกเขาจะมี
ชีวิตอยู่ไม่นาน เพราะร่างกายอ่อนเพลีย
จากแรงยาวัณโรค ผมมักจะบอกให้ประ-
ครองพักผ่อนยา เพื่อประครองจะได้หาย”

ผมไม่มีกระจิตกระใจจะทำงาน จน
เวลาบ่าย เสียงประทัดดังขึ้นสามนัด ด้าน
หลังสถานีอนามัย

ไปตีเถอะนะประครอง ผมช่วย
ประครองชีวิตมาได้เท่านี้ เท่าที่หมออนามัย
คนหนึ่งจะทำได้แล้ว

มนัส ณรงค์ชัย ปัจจุบันทำงานอยู่ที่ สถานีอนามัยบ้านโพรงงาม อำเภอหนองหาน จังหวัด
อุดรธานี ได้รับรางวัล เรื่องเล่าจินตนาการสุขภาพใหม่ ดีเด่น ปี 2550 “บุญไม่ประครอง” เป็นหนึ่งใน
20 เรื่องเล่าที่ได้รับรางวัล จากเรื่องเล่าที่ส่งเข้าประกวดกว่า 300 เรื่อง นอกจากจะเป็นนักเล่าเรื่องแล้ว
เขายังมีความสามารถเป็นนักดนตรีสมัครเล่น แต่งเพลง ร้องเล่นเอง หากสนใจเชิญร่วมกิจกรรม
ติดต่อที่เจ้าตัว หรือกองบรรณาธิการ วารสารหมออนามัย